

Sygn. akt III AUa 673/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SO del. do SA Elżbieta Wojtczuk
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 r. w Lublinie

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji H. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 31 maja 2017 r. sygn. akt VI U 1063/16

oddala apelację.

Elżbieta Wojtczuk Elżbieta Gawda Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

III AUa 673/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawcy H. K. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. odmawiającej prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

H. K., urodzony (...), w dniu 15 lipca 2016 roku zgłosił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. wniosek o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Zaskarżoną decyzją z dnia 16 sierpnia 2016 roku, nr (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia, wskazując, iż nie spełnił on, na dzień 1 stycznia 1999 roku, wymaganego 15-letniego stażu pracy

w szczególnych warunkach. Organ przyjął za udowodniony ogólny staż pracy

w wymiarze 27 lat 3 miesiące i 9 dni. Do okresu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył okresów zatrudnienia od dnia 2 lipca 1974 roku do dnia

23 kwietnia 1978 roku, od dnia 03 maja 1980 roku do dnia 10 stycznia 1987 roku, od dnia 20 czerwca 1987 roku do dnia 04 czerwca 1989 roku i od dnia 08 maja 1990 roku do dnia 30 września 1996 roku w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w R., na podstawie świadectwa pracy wykonywanej

w szczególnych warunkach, ponieważ nie wskazano w nim wykazu, działu i pozycji stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku, a ponadto stanowisko „ślusarz” nie jest zgodne ze stanowiskiem wymienionym w powołanym zarządzeniu resortowym oraz od dnia 1 października 1996 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Cementowni (...) w W. na stanowisku instruktora praktycznej nauki zawodu z uwagi na brak oryginału świadectwa pracy

w szczególnych warunkach z tego okresu zatrudnienia.

H. K. w dniu 2 lipca 1974 roku podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w W. na podstawie umowy o wstępny staż pracy, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku ślusarza. Zakład ten zajmował się naprawami urządzeń dla cementowni w W.. Początkowo wnioskodawca pracował na wydziale remontowym na podstawie umowy o wstępny staż pracy. W tym czasie zajmował się naprawą młyna do produkcji cementu i jego zadaniem był demontaż elementów młyna. Następnie angażem z dnia 12 lipca 1974 roku przeniesiono go na wydział mechaniczno-energetyczny, zaś z dniem 1 sierpnia 1976 roku powierzono stanowisko ślusarza remontowego na wydziale mechanicznym. Na stanowisku tym pracował do dnia 24 kwietnia 1978 roku w związku z powołaniem go do odbycia zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał w okresie od dnia (...) do dnia

(...). Do pracy na stanowisku ślusarza powrócił w dniu 2 maja 1980 roku i wykonywał taką samą pracę jak przed odbywaniem służby wojskowej.

W okresie od dnia 11 stycznia 1987 roku do dnia 19 czerwca 1987 roku wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym, w związku z wyjazdem na budowę eksportową do ZSRR. W trakcie tego wyjazdu pracował przy budowie odlewni, jako pomocnik spawacza. Do jego obowiązków należało wstępne przygotowanie elementów do spawania. Do pracy powrócił w dniu 20 lipca 1987 roku na uprzednio zajmowane stanowisko.

W okresie od dnia 5 czerwca 1989 roku do dnia 7 maja 1990 roku wnioskodawca ponownie wyjechał na budowę eksportową, tym razem do Węgierskiej Republiki Ludowej, zaś po zakończonym wyjeździe powrócił do pracy w dniu 18 czerwca 1990 roku. Na budowie tej wnioskodawca pracował jako mechanik

w zakładzie produkującym reduktory do silników. Zajmował się wówczas głównie składaniem reduktorów z przygotowanych, gotowych części. Kolejnymi angażami był przenoszony go na wydział utrzymania ruchu (z dniem 1 lipca 1990 roku), na wydział mechaniczno-energetyczny (z dniem 1 sierpnia 1992 roku) i wydział mechaniczno-energetycznym i utrzymania ruchu (z dniem 1 sierpnia 1995 roku). Niezależnie

od nazewnictwa był to jeden i ten sam wydział. W tym czasie zarówno po zakończeniu stażu jak i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej zajmował się naprawą maszyn do produkcji cementu takich jak np. gilotyny i prasy. Maszyny te znajdowały się na halach produkcyjnych. Prasy znajdowały się na wydziale kuźni, zaś gilotyny na wydziale konstrukcyjnym. Na wydziale kuźni produkowano śruby. Znajdowały się na nim 3-4 prasy służące do wykonywania „lba” śruby. Prasy te ulegały częstym awariom i wymagały interwencji ślusarzy. Na wydziale konstrukcyjnym pracowali spawacze

i ślusarze, w liczbie około 50, którzy do swojej pracy wykorzystywali wiertarki, prasy, zaginarki, gilotyny i walce. Na wydziale tym wykonywano niezbędne części zamienne. Wiertarki wykorzystywane były do wywiercania otworów w blachach, na prasach wykonywano lasce do wózków z blachy o wymiarach 50x15 cm, były też gilotyny przeznaczone do wycinania elementów z blachy. Na maszynach tych pracowali ślusarze. Na wydziale tym nie było wydzielonej spawalni. Spawacze swoje stanowiska pracy mieli przy w/w maszynach, przy czym miejsce

do spawania oddzielone było parawanem z blachy o wysokości około 1,8 m. Za parawan ten wnioskodawca nie wchodził.

Do obowiązków wnioskodawcy należała naprawa i remont maszyn znajdujących się na tych wydziałach. Większość czasu pracy spędzał przy tym na wydziale konstrukcyjnym, w bliskiej odległości (ok. 1-2 m) od stanowisk spawalniczych.

W zakładzie znajdował się również warsztat, w którym były tokarki, frezarki, wiertarki i szlifierki. W ciągu dnia pracy wnioskodawca spędzał na nim około 20% czasu pracy. W zakładzie tym wnioskodawca pracował do dnia 30 września 1996 roku.

Kolejnym zakładem pracy wnioskodawcy była (...) S.A. w W., gdzie H. K. pracował od dnia 1 października 1996 roku do dnia 31 sierpnia 1998 roku na stanowisku instruktora praktycznej nauki zawodu, zaś od dnia 1 września 1998 roku do dnia 31 stycznia 1999 roku na stanowisku mistrza utrzymania ruchu. Jako instruktor szkolił uczniów w zakresie spawalnictwa i ślusarki. Na początku dnia pracy sprawdzał listę obecności i przeprowadzał szkolenie teoretyczne, które trwało około 30 minut. Następnie udawał się z uczniami na warsztat przeznaczony wyłącznie do szkolenia uczniów, na którym były stanowiska mechaniczne, spawania i obróbki mechanicznej. Przed przystąpieniem do pracy wnioskodawca przygotowywał urządzenia, a następnie uczniowie pomagali mu przy hefotowaniu i wstępnym spawaniu. Pozostałe prace wykonywał samodzielnie, bowiem uczniowie nie mieli stosownych uprawnień. Następnie uczniowie przystępowali do gradowania, tj. oczyszczania spawów, a wnioskodawca spawał kolejne elementy. Wnioskodawca uczył także trasowania, tj. mierzenia elementów do siebie, i łączenia poszczególnych elementów ze sobą. W trakcie dnia pracy prace spawalnicze zajmowały mu około 80% czasu pracy, zaś pozostały czas przeznaczal dla uczniów. Musiał także wykonywać poprawki po uczniach. W zależności od klasy uczniowie wykonywali swoje prace, albo na terenie warsztatu, albo na terenie zakładu. Jako instruktor brał udział w radach pedagogicznych, prowadził także dziennik zajęć lekcyjnych.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie oraz zeznań wnioskodawcy i świadków E. A., D. G., A. R. i S. M.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania, przywołując przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz.43 z późn. zm.).

W myśl art. 184 ust. 1 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest więc spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 roku przesłanki posiadania co najmniej 25-letniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Przepisy § 3 i 4 cyt. rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie prawa do emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A oraz osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat.

Sąd Okręgowy zważył, że bezspornym jest, iż H. K. w dniu(...)osiągnął wiek emerytalny 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz, że udowodnił wymagany przepisami ustawy na dzień 1 stycznia 1999 roku 25-letni okres ubezpieczenia. Spornym natomiast pozostaje, czy wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A przez okres co najmniej 15 lat, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i czy okres ten został osiągnięty przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż H. K. w okresie od dnia 2 lipca 1974 roku do dnia

23 kwietnia 1978 roku, od dnia 3 maja 1980 roku do dnia 10 stycznia 1987 roku, od dnia 20 lipca 1987 roku do dnia 4 czerwca 1989 roku i od dnia 18 czerwca 1990 roku do dnia 30 września 1996 roku w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w R. pracował w szczególnych warunkach. Sąd wskazał, że wnioskodawca w toku całego procesu utrzymywał, iż jako ślusarz zatrudniony na wydziale utrzymania ruchu pracował w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych i z tego wywodził, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie dziale XIV poz. 12 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), natomiast nie był on zatrudniony w przebiegu prac spawalniczych. Sąd Okręgowy zważył, że za „prace przy spawaniu” uznać należy wyłącznie prace wykonywane w przebiegu procesu spawania. Takie rozumienie tego zwrotu wynika, bowiem z jego wykładni językowej, prowadzącej do wniosku, że podobnie jak i inne zwroty, np. „przy sprzątanii”, obejmuje czynności związane ze spawaniem (sprzątanii), a nie obejmuje, czynności innego pracownika znajdującego się w bezpośrednim bliskości. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że praca osób zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych

w wydziałach spawalniczych nie mieści się w określeniu "prace przy spawaniu", nie jest więc pracą wymienioną w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia z 1983 roku.

Sąd Okręgowy zważył nadto, że prace wykonywanej przez wnioskodawcę nie sposób także zakwalifikować jako pracy wymienionej w wykazie A dziale XIV poz. 25. Jak bowiem wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak i samego wnioskodawcy w czasie zatrudnienia pracował on głównie na wydziale kuźni i wydziale konstrukcyjnym, na których to wydziałach pracowali kowale, ślusarze, spawacze, tokarze, a także inni pracownicy. Niewątpliwie część prac wykonywanych przez tych pracowników była wykonywana w szczególnych warunkach, jak np. prace spawaczy. Zaznaczyć przy tym trzeba, że tylko okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy kreują i wypełniają weryfikowalne kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Taki sam warunek odnosi się do wymagania stałego wykonywania takich prac, co oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku), i nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329).

Sąd Okręgowy odwołał się do poglądu Sądu Najwyższego, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426,). Nie jest przy tym dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które

nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (wyroki Sądu Najwyższego m. in. z dnia 4 czerwca 2008 r. II UK 306/07, OSNP 2009/21-22/290 oraz z dnia 3 grudnia 2013 r. I UK 181/13, LEX nr 1467148).

Sąd Okręgowy zważył, że skoro tylko część prac wykonywanych na wydziałach, na których pracował wnioskodawca, była wykonywana w szczególnych warunkach, nie sposób uznać, że wnioskodawca jako ślusarz utrzymania ruchu pracował na wydziałach w których jako podstawowe wykonywane były prace w takich warunkach.

W odniesieniu zaś do okresu pracy wnioskodawcy na stanowisku instruktora praktycznej nauki zawodu w okresie do dnia 1 października 1996 roku do dnia 31 sierpnia 1998 roku w (...) S.A. w W., to w ocenie Sądu, okres ten należało uznać za okres pracy wykonywanej w szczególnym charakterze. Zgodnie bowiem z art. 32 ust. 3 pkt 5 ustawy emerytalnej za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się także nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela, zaś w myśl rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 roku w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników uspołecznionych zakładów pracy, prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze (Dz.U.1988.34.261) praca instruktora praktycznej nauki zawodu z mocy prawa została zdefiniowana jako praca pedagogiczna i jako taka mogła być wykonywana jedynie w szczególnym charakterze, a nie w szczególnych warunkach. Niemniej wnioskodawca legitymuje się wyłącznie stażem takiej pracy w wymiarze 1 roku i 11 miesięcy.

Konkludując, Sąd Okręgowy zważył, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie legitymuje się żadnym okresem pracy w szczególnych warunkach, a legitymuje się jedynie okresem 1 roku i 11 miesięcy pracy w szczególnym charakterze. Nie zostały zatem spełnione przesłanki określone w art. 184 cyt. ustawy.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. przepisu załącznika A dział XIV poz. 25 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. poprzez błędną wykładnię polegającą na ustaleniu, że po to aby uznać jakie prace podstawowe są wykonywane na oddziałach będących w ruchu należy wskazać większość prac, podczas gdy przepis nie wskazuje jaka liczba pracowników musi wykonywać prace w warunkach szczególnych. Naruszenie to doprowadziło do naruszenia art. 184 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 3 cyt. rozporządzenia, przez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy wnioskodawca spełnia wszelkie przesłanki do przyznania emerytury.

Wskazując na powyższy zarzut apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie H. K. prawa do emerytury od dnia(...) oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że praca kowali jest wymieniona w wykazie A pod poz. 14. Wnioskodawca wykonywał swoją pracę w kuźni a zatem na oddziale gdzie jako podstawowe są wykonywane prace wskazane w wykazie. Na wydziale konstrukcyjnym podstawową była praca przy spawaniu, wymieniona w wykazie A dziale XIV poz. 12, zaś wnioskodawca i na tym wydziale wykonywał swoją pracę. Wszystkie prace skarżącego należy zakwalifikować jako prace przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace remontowo-montażowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie – wykaz A dział XIV poz. 25.

Z tych wszystkich względów skarżący uznawał apelację za uzasadnioną.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego, wskazanego w apelacji tj. art. 184 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 3 cyt. rozporządzenia. Przepis art. 184 pozwala na skorzystanie z prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym pod warunkiem spełnienia przesłanek w nim określonych, jak również przesłanek wynikających z treści § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 3 cyt. rozporządzenia. Uprawnienie od emerytury w obniżonym wieku jest przywilejem pracownika, który wykonuje pracę w warunkach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – art. 32 ust. 2 cyt. ustawy. Prace tego typu wymienione są w wykazie A, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia. Wykaz tych prac nie może być dowolnie rozszerzany. Praca wnioskodawcy mogłaby być uznana za pracę w szczególnych warunkach, o ile stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywałby on czynności polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace remontowo-montażowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie – wykaz A dział XIV poz. 25. Konieczność spełnienia przesłanki stałości i pełnego wymiaru pracy wnika z treści § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia

Zebrany w sprawie materiał dowody wskazuje, że wnioskodawca wykonywał różne prace ślusarskie w kuźni, na wydziale konstrukcyjnym i w warsztacie, zajmując się naprawą maszyn i urządzeń. Z zeznań samego wnioskodawcy wynika, że większość czasu spędzał na wydziale konstrukcyjnym, gdzie pracowali spawacze, tokarze, frezerzy, mechanicy i ślusarze. Połowa tych prac to prace ślusarskie a połowa to spawalnicze. Prace ślusarskie i spawalnicze były zatem jednakowe ważne i nie można wnioskować, że podstawowymi pracami na wydziale były prace przy spawaniu. Tym samym słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że praca wnioskodawcy na wydziale konstrukcyjnym nie była pracą w warunkach szczególnych, gdyż nie odpowiada rodzajowi prac wymienionych w wykazie A dziale XIV poz. 25. Sąd miał też na uwadze fakt, że część pracy wnioskodawca wykonywał w warsztacie (zeznania E. A., D. G.), a zatem nie była to praca na oddziale będącym w ruchu.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia wykonywał różne prace, jednakże nie były to prace wymienione w wykazie A, wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Tym samym Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia powołanych w apelacji przepisów prawa. Dodać należy, że Sąd nie mógł naruszyć „przepisu” wykazu A dział XIV poz. 25”. Wykaz jest załącznikiem do rozporządzenia, wymienia kategorie prac wykonywanych w warunkach szczególnych i nie zawiera żadnych norm prawnych (nakazujących, zakazujących czy upoważniających), rozumianych jako ogólne reguły postępowania, skierowane do abstrakcyjnych adresatów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wydał trafny, zgodny z obowiązującymi przepisami wyrok, zaś apelacja wnioskodawcy jako polemizująca jedynie z prawidłowymi ustaleniami i argumentacją prawną Sądu, podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.